

Često puta hodamo samo pokraj Isusa. Rukom ga dotičemo bez srca čineći samo vanjsku gestu.

Promatramo ga kao da je On nešto daleko, a nama je tako blizak. U vlastito srce se ne usudimo zaviriti time se zapravo ne usuđujemo odreći zla i reći ne grijehu. Zbog toga padamo. A Isus želi da ustanemo življi nego ikad. Daje nam snagu.

Potrebno je iskorijeniti sve negativnosti iz srca. Kako ćemo to učiniti? Dotaknut ćemo srcem i dušom Isusa na Svetoj Misi. Dotaknut ćemo ga i predati mu sve svoje negativnosti i probleme. On će nas ozdraviti i oživjeti.

Budimo sveti Petar i Pavao svjedočimo svoju vjeru potrebitima!

U životu je najvažnije iskustvo vjere. Vjernik bez iskustva vjere nemoćan je ikome posvjedočiti da se isplati biti vjernik. Vjernik bez iskustva vjere je poput čovjeka koji u ljetnom vrućem danu zna da postoji sladoled, ali samo u slastičarnici, zna da postoje milijarde novca, bogatstvo i ispunjenje njegovih želja, ah samo u teoriji.

Obični vjernici misle da se ne može po vjeri nešto imati na ovom svijetu, nego samo poslije smrti. Tako oni ne žive riječ Svetog pisma i ne ulaze u njegovu stvarnost. Vjernik s iskustvom vjere može druge uvjeriti da Bog postoji i dovesti ih do iskustva vjere. On zna da se može evangelizirati svijet.

Obični ribar Petar došao je na visoko dostojanstvo, čast i slavu, da ga tisućudevetstogodišnje kršćanstvo poštuje, vjeruje mu i ljubi ga. Sveti Pavao je mogao ostati običan, mali teolog u židovskom narodu. No, on je povjerovao Isusu i stekao iskustvo vjere, te postao veličanstveni teolog, čudesni čovjek kojeg slijede tisuće, vjeruju mu i časte ga. Od ubojice i protivnika postao je čovjek ljubavi, povjerenja i praštanja. Petar i Pavao svjedoče da je moguće biti nov čovjek. I mi možemo steći iskustvo vjere i postati novi ljudi. Tomislav Ivančić, *Oaze života*

Izdaje: Župni ured Prikazanja Blažene Djevice Marije u Smilčiću

ŽUPA GOSPE OD ZDRAVLJA SMILČIĆ

*Župni ured Prikazanja Blažene Djevice Marije
Smilčić*

Župni listić br. 45/46

24. lipnja 2012.

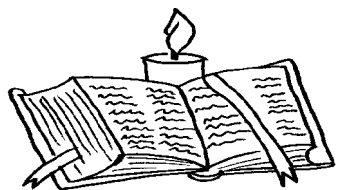
1. srpnja 2012.

Rođenje Ivana Krstitelja
Sveta Nediljica

***O, kad bi tvoje ponašanje i tvoj razgovor bili
takvi, da bi svatko, vidjevši te ili čuvši,
mogao kazati: Ovaj čita život Isusa Krista.***

Sveti Josemaría Escrivá, 26. lipnja

Evangelje Lk 1, 57-66.80

Ivan mu je ime!

Čitanje svetog Evanđelja po Luki

Elizabeti se navršilo vrijeme da rodi. I porodi sina. Kad su njezini susjedi i rođaci čuli da joj Gospodin obilno iskaza dobrotu, radovahu se s njome. Osmoga se dana okupe da obrežu dječaka. Htjedoše ga prozvati imenom njegova oca – Zaharija, no mati se njegova usprotivi: »Nipošto, nego zvat će se Ivan!« Rekoše joj na to: »Ta nikoga nema od tvoje rodbine koji bi se tako zvao.« Tada znakovima upitaju oca kojim ga imenom želi prozvati. On zaista pločicu i napisa »Ivan mu je ime!« Svi se začude, a njemu se umah otvoriše usta i jezik te progovori blagoslivljajući Boga. Strah obuze sve njihove susjede, a po svem su se Gorju judejskom razglašavali svi ti događaji. I koji su god čuli, razmišljahu o tome pitajući se: »Što li će biti od ovoga djeteta?« Uistinu, ruka Gospodnja bijaše s njime. Dječak je međutim rastao i duhom jačao. Boravio je u pustinji sve do dana svoga javnog nastupa pred Izraelom.

Riječ Gospodnja.

Trenutak za razmišljanje o Evanđelju

Neobičan svetac, čudna djelovanja! Tako bismo mogli označiti Ivana. Čudom je došao na svijet od već ostarjelih roditelja, čudom i čudan je bio cijeloga svoga života. Živio je u pustinji u samoći. Odjeća gruba, glas oštar, jelovnik da Bog sačuva – skakavci. Ni kome se ne klanja, ni za kime ne trči. Ima svoje ja. Zna svoju zadaću i provodi je dosljedno. Ali ipak privlači ljude kao magnet. Nitko mu se nije mogao oduprijeti. Zašto? Zato jer je govorio Božji nauk, Božje riječi, bez uljepšavanja i razvodnjavanja, izravno, u brk, kako i govore karakterni ljudi.

Ugledajmo se na Ivana i donosimo Božju Riječ prijateljima, neprijateljima, susjedima, rodbini, strancima na putu...

Donosimo Božju Riječ! To nije obična riječ, to je Božja Riječ koja ima snagu promijeniti čovjeka. Neka ćemo je trebati ponoviti jednom, nekad 77 puta, nekad još i više. *Sve mogu u Kristu Isusu koji mi daje snage.* Zato će Božja Riječ sigurno uroditi plodom onda kada Bog bude htio taj plod koji smo zasijali, a ne onda kad bismo ga mi ubrali. *Isuse, neka Tvoja ljubav teče u moju dušu i neka me ispuni do sve punine. Učini me kanalom Svoje ljubavi za druge ljude.*

Evangelje Mk 5, 21-43

Djevojko! Zapovijedam ti, ustani!

U ono vrijeme: Kad se Isus lađom ponovno prebacio prijeko, zgrnu se k njemu silan svijet. Stajao je uz more. I dođe, gle, jedan od nadstojnika sinagoge, imenom Jair. Ugledavši ga, padne mu pred noge pa ga usrdno moljaše: »Kćerkica mi je na umoru! Dođi, stavi ruke na nju da ozdravi i ostane u životu!« I pođe s njima. A za njim je išao silan svijet i pritiskao ga.

A neka je žena dvanaest godina bolovala od krvarenja, mnogo pretrpjela od pustih liječnika, razdala sve svoje i ništa nije koristilo; štoviše, bivalo joj je sve gore. Čuvši za Isusa, pride mu među mnoštvom odostraga i dotaknu se njegove haljine. Mislila je: »Dotaknem li se samo njegovih haljina, bit ću spašena.« I odmah prestane njezino krvarenje te osjeti u tijelu da je ozdravila od zla.

Isus odmah u sebi osjeti da je iz njega izišla sila pa se okrene usred mnoštva i reče: »Tko se to dotaknu mojih haljina?« A učenici mu rekoše: »Ta vidiš kako te mnoštvo odasvud pritišće i još pitaš: 'Tko me se to dotaknu?'« A on zaokruži pogledom da vidi onu koja je to učinila.

Žena, sva u strahu i trepetu, svjesna onoga što joj se dogodilo, pristupi i baci se preda nj pa mu kaza se po istini. On joj reče: »Kćeri, vjera te tvoja spasila! Pođi u miru i budi zdrava od svojega zla!«

Dok je Isus još govorio, eto nadstojnikovih s porukom: »Kći ti je umrla. Čemu dalje mučiti učitelja? «Isus je čuo taj razgovor, pa će nadstojniku: »Ne boj se! Samo vjeruj!« I ne dopusti da ga itko drugi prati osim Petra i Jakova i Ivana, brata Jakovljeva. I dođu u kuću nadstojnikovu. Ugleda buku i one koji plakahu i naricahu u sav glas. Uđe i kaže im: »Što bučite i plaćete? Dijete nije umrlo, nego spava.« A oni mu se podsmjehivahu.

No on ih sve izbaci, uzme sa sobom djetetova oca i majku i svoje pratioce pa uđe onamo gdje bijaše dijete. Primi dijete za ruku govoreći: »Talita, kum!«, što znači: »Djevojko! Zapovijedam ti, ustani!« I djevojka odmah usta i počeo hodati. Bijaše joj dvanaest godina. I u tren ostadoše zapanjeni, u čudu velikom. On im dobro poprijeti neka toga nitko ne dozna; i reče da djevojci dadnu jesti. Riječ Gospodnja.